Szőny, 1886. december 12. – Budapest, 1957. december 9.

Parasztcsaládban született, apja napszámos volt. Hat elemit végzett. Tizenkét évesen inasnak állt; Komáromban kitanulta az asztalosmesterséget. A segédlevél megszerzése után a fővárosban keresett munkát. 1906-ban belépett a Magyarországi Famunkások Szövetségébe; rövid idő múlva a famunkások szakszervezete vezetőségi tagja lett, a gépmunkások szakosztályát szervezte Egyidejűleg tagja lett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártnak is. 1908-ban egy tüntetésen elfogták, és tizenegy hónapig vizsgálati fogságban tartották. Szabadulása után, 1909-ben megválasztották a gépmunkásszakosztály függetlenített titkárának. 1919-ben, a kommün alatt vöröskatona. 1920-ban egy taggyűlésen mondott beszéde miatt letartóztatták, három évet töltött börtönben. 1927-től a famunkások szakszervezete alelnöke, 1939-től főtitkára. A német megszállás után részt vett a betiltott Szociáldemokrata Párt és a szakszervezetet irányító testület munkájában. 1945. április 2-án, a budapesti választói nagygyűlésen a szabad szakszervezetek képviseletében az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe delegálták. 1945-ben a budai, majd a XI. kerületi nemzeti bizottságban és a fővárosi ideiglenes törvényhatósági bizottságban is helyet kapott. 1947. augusztus 31-én az SZDP nagy-budapesti listáján pótképviselő lett. 1948. április 26-ától került be újra az Országgyűlésbe. 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront nagy-budapesti listájáról ismét bekerült a törvényhozás tagjai közé. 1945. februártól a famunkás-szakszervezet ügyvezető titkára, majd országos elnöke. 1945. december 2-ától a Szakszervezeti Tanács tagja, 1948. október 20-án a Szakszervezetek Országos Tanácsa egyik alelnökévé választották, 1951-ig megőrizte vezető tisztségét, 1950-től haláláig az Építő-, Fa- és Építőanyag-ipari Dolgozók Szakszervezetének az elnöke volt.